

ANNE MARIE I OLDERFJORD

Anne Marie klar til å ro fiske.

Det har lenge vært blæst om Anne Marie i Olderfjord, lenge før kringkastingens Erik Bye fant henne verdig til å få den første Ulabrand-statuetten. Men så har hun da også rodd fiske et helt liv — rodd i kuling og storm mens skumsprøyten har stått om den vesle spissbåten, og nordvesten har ult innover i Kvænangen. Sommer som vinter — Anne Marie har fisket og stolt på lykken og Vårherre.

For uten fiskelykke og Vårherre kan ingen leve her lengst nord i havgapet. Det mener iallfall Anne Marie som man gen gang er kommet inn fjorden til nauasset med sokklastet båt, mens andre knapt har tatt til kokfisk.

Kortvokst og kraftig er denne trauste fiskeren som hele sitt liv har bodd innerst i fjordarmen og hverken fryktet vær eller vind. Det værbitte ansiktet er fullt

av rynker, smilerynker, i øyekroken ligger glimtet på lur, hun smiler lunt og ler fra hjertet titt og ofte, og bare det grånende håret innenfor skautet sladrer om hennes seksogsytti år.

Det er mange år siden Anne Marie Eriksen rodde fiske for første gang. Hun var bare fem-seks år gammel da farren tok henne med i båten, og femten år gammel kjøpte hun hele fiskebruket av faren — med båt og garn og alt. Alt den gangen likte hun seg best når hun var alene i båten, men det hendte nok at hun leide med seg en kamerat, sier hun.

- Kanskje en frier?

- Å, langt derifra! Ja, men tro bare ikke at det ikke har vært nok av dem, men manfolk gir ingen fiskelykke og skaffer bare mer arbeid!

Hun ler og skyver båten utover: - På

fiske må en stole på seg sjøl og på Vårherre! Hvis jeg hadde hørt på karfolka, så hadde jeg ikke vært i live nå! Det var særlig engang

Og så forteller hun om den gangen hun sammen med en kar dro garn i fjordbotten da vestavinden sto som verst innover Olderfjord. Sjøen var stor, og båten tungt lastet med fisk. De nærmest seg land og grunnere vann, og Anne Marie visste godt hva de ikke måtte gjøre.

- Da sa han at vi skulle ro rett inn i fjæra, det var eneste redningen, forteller hun. - Men jeg visste at dersom vi gjorde det, var det ute med båten og fisk'en og oss med. «Ro utover!» ropte jeg. Han trodde jeg ville ha oss rett i fortapelsen, og nektet plent. Men da ble jeg sint, kan du tro! Og da rodde han utover! Etterpå skjønte han også at det var det eneste rette. Det hadde gått galt hvis vi ikke det